

PAYER IMRE

Lépcsősor

*De még itt vagyok!
 Az ajtórésen még árad a fény.
 A leszakított műtdarabok – –
 Nem tudom lezárni, befejezni,
 rájuk pecsételni az ad actát.
 Szaggatottan, ismételve, bennragadva
 – a mostok így működnek
 együtt volt-darabokkal.
 Igen, akár egy lépcsősor.
 Darab az eltűnt egészből.
 Amikor akkor. Amikor most.
 Visszaérkezéskor
 először fel sem tűnő,
 szerény részlet
 – így, elnyújtva az időben.
 Ahogy engem
 végtelen világszalagján
 Isten beszéltet.*

Nyomott fényben

*A tavaszi káprázat
 sötét lesz és nehéz, mint a téli rög.
 A nyomott fényben üres áldozat.
 Halott részsávok, rétegek.
 Tonnányi rozsdapergés.*

Fent

*A ridegsötét fák között Isten
 hideg lehelete zeng.
 Császárarany palota tárul.
 Lépésről lépésre. Fokról fokra.
 Már teljesen egyedül.
 Legmagasán a szélviharnak
 ráordítok a teremtésre.
 Vér zúg a fejemben.
 Várok váratlan kegyelmet.
 Nagy, mély feketében
 hang, mint a visszhang,
 halott, ma visszahall.*